

[A. C. Normann.]

lem hr. Poul Møller vende tilbage til forsvarsdebatten. De ærede medlemmer benægtede jo ikke, at der kan gives partiernes repræsentanter i et folketingsudvalg færre oplysninger end i forsvarsudvalget, og at dette med mørklægning altså ikke holder stik. Men så siger det ærede medlem hr. Erik Eriksen, at oppositionen ikke kan få nogen mulighed for at gøre sig gældende, når forsvarsministerens forslag skal drøftes i regeringens interne forsvarsudvalg.

Jeg må sige, at jeg synes, at denne forklaring er akkurat lige så kunstig som den første. Er der noget naturligere, end at regeringen forud drøfter en ministers udspil over for et udvalg? Sagen er den, at hvis regeringen ikke talte sammen om det og ikke kom med et regeringsudspil, så ville de ærede medlemmer sige: hvad er det for en regering, vi har, den tør ikke påtage sig noget ansvar, den forudsætter i virkeligheden, at oppositionen skal gøre arbejdet og komme med forslag. Det spiller altså ingen rolle, hvad regeringen gør, i begge tilfælde er det galt. Man må faktisk tænke med undren på, hvad der ville være sket, hvis det ærede medlem hr. Erik Eriksen havde dannet regering sammen med de konservative og de ikke havde været indstillet på at drøfte de væsentligste spørgsmål indadtil, før de fremlagde deres planer.

Det ærede medlem hr. Poul Møller ankede til sidst over, at man ikke gav folketinget den rette placering under den form, som samarbejdet hidtil havde haft, når der ikke kunne føres en åben debat, og det ærede medlem fejede den forestilling, vi andre har fremhævet, af bordet med hensyn til de oplysninger, som kan gives i forsvarsudvalget, men som ikke kan gives i et folketingsudvalg. Så vidt jeg kan skønne, vil der ske det modsatte af det, det ærede medlem ønsker. Det er jo faktisk således, at der i forsvarsudvalget gives eller er blevet givet mange oplysninger, som er af virkelig betydning for vor bedømmelse af stillingen til forsvaret, men som også er af en sådan art, at de absolut ikke kan gives her i folketinget — det kan man lige så godt indrømme — og det kan de ikke af den simple grund, at mange af dem er klassificeret som fortrolige fra NATO; det samme gælder også oplysninger, som er givet af vore egne sagkyndige og

derfor er af en sådan art, at de ikke kan gives i folketinget. Det er der ingen grund til at lægge skjul på. I øjeblikket har oppositionspartierne den fordel, at i det mindste en snæver kreds af deres medlemmer som repræsentanter for partierne bliver orienteret på en mere indgående måde, end det nu kan ske, efter at de to partier er udtrådt af forsvarsudvalget; det betyder, at det folketing, som det ærede medlem hr. Poul Møller i denne forbindelse taler så smukt om, bliver svagere stillet i denne henseende, end det har været hidtil.

Niels Andersen: Jeg vil gerne knytte et par enkelte bemærkninger til det ærede medlem hr. Erik Eriksens udtalelser om pressens forhold til retsforbundet. Det, der særlig lå mig på sinde med de udtalelser, jeg fremsatte i går, var, at man navnlig i oppositionspressen har prøvet på at give befolkningen den forestilling, at retsforbundet kun var et socialistisk medløberparti, og hvad det nu er for andre gloser, man har anvendt. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen fremhævede imidlertid retsforbundets eget blad, Vejen frem, og sagde, at jeg også kunne tage eksempler herfra.

Det, Vejen frem skriver, er muligvis nok i nogle tilfælde udtryk for en kritisk indstilling til de foreliggende problemer, men det er ikke på samme måde en nedrakning af retsforbundet, som man finder den i venstres og de konservative blade landet over. Det var det, jeg i denne forbindelse ønskede at slå fast.

Må jeg samtidig sige til det ærede medlem hr. Erik Eriksen, at jeg naturligvis er glad for, at han i mit indlæg kunne finde betydelige liberale islæt; der var imidlertid i det ærede medlem hr. Erik Eriksens tale i går ting, som jeg gerne vil underkaste en lidt nøjere vurdering. Bl. a. sagde det ærede medlem, at venstre stedsde har været imod toldbeskyttelse og importrestriktioner. Man må dog erindre, at både i 1947 og i 1952 fremsatte venstres daværende finansminister forslag om forholdsvis store toldforhøjelser, planer, som det dengang lykkedes retsforbundet at standse. Det forslag om værditold, som venstre og konservative syslede med i 1952, fremkom på et tidspunkt, da der ikke var aktualitet i planerne om et europæisk fællesmarked. Det er der nu.